

[Handelsministeren.]

ligheder. Det faktiske Forhold har været det, at der ikke er opstaaet Vanskeligheder af større Betydning, og i de Tilfælde, hvor et Pengeinstitut har været i Likviditetsvanskeligheder, har man haft Mulighed for at raade Bod derpaa. Ser man paa den samlede Indskudsmasse i Banker og Sparekasser i Dag i Forhold til tidligere, kan enhver jo se, at som Helhed betragtet har der ikke været Likviditetsvanskeligheder. At et enkelt Pengeinstitut kan have haft visse Likviditetsvanskeligheder, er en Sag for sig. Nu siger det ærede Medlem, at Likviditeten er i høj Grad truet. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret deri; men det virkelige Forhold er dette, at Sparekassernes Ledelse fra første Færd har modsat sig, modvirket alle Bestræbelser for at beherske Renten, for ved offentlig Foranstaltning at tilvejebringe billige Pengemidler.

Det er Sparekasserne, der gennem den Indflydelse, de har kunnet udøve, faktisk har saboteret alle Rentesænkingsbestræbelser. Nu siger det ærede Medlem Hr. Krag, at man maa ogsaa tage Hensyn til de smaa Sparere, de mange smaa Sparere. Det er jo ogsaa noget, man har hørt, navnlig fra Sparekasseledelsernes Side Gang paa Gang meget mere, end man har hørt det fra Sparernes Side, for de har i Virkeligheden ikke klaget. Det er Ledelserne i Sparekasserne, der har klaget, og de har ved deres Klagemaalss Fremsettelse peget paa de smaa Sparere, hvis Interesser de paastod de i særlig Grad var forpligtet til at varetage. Det er jo indlysende, at man gerne vil yde Sparerne, og naturligvis ogsaa de smaa Sparere, den højest mulige Rente, men hele denne Rentesænkningspolitik er ikke iværksat for at genere de smaa Sparere, men fordi man skønnede, at de økonomiske Forhold, de erhvervsmæssige Forhold var af en saadan Beskaffenhed, at det var nødvendigt at foretage denne Rentesænkning for i det hele taget at faa billige Pengemidler at virke med. Det, man vilde, var at komme bort fra den Deflationspolitik, som man i saa høj Grad beklagede sig over; man vilde have billige Pengemidler og flere Pengemidler at virke med, og det har man jo ogsaa faaet i den Periode, i hvilken Loven har haft Gyldighed. Og naar man foretager en Sammenligning mellem de Forhold, der er paa Arbejdsmarkedet nu, og de Forhold, der var i tidligere Tid, kan jo ingen bestride, at Stillingen har bedret sig væsentligt. Nu er det klart, at dersom en lille Sparer har været saa heldig at spare sig 5 000 Kr. sammen, betyder det et Tab for ham, at

Renten nedsættes. Hvis han har faaet en 1 pCt. mere, end han nu faar, har han et Tab at notere i et Aar paa 50 Kr. Men hvis hele den Politik, der er ført paa det økonomiske Omraade, har sikret ham mod Arbejdsløshed, har han jo herved maaske mange Gange indvundet det Tab, han har lidt, og som han naturligvis kan konstatere. Det andet kan maaske ikke rent individuelt for ham konstateres, men givet er det i hvert Fald, at hvis han var blevet arbejdsløs, vilde han alene paa en Uge have haft et Tab, der mindst svarede til det Tab, han nu har haft paa et helt Aar, og for dem, der gaar arbejdsløse i længere Tid, vil Stillingen jo være mangefold værre. Man maa jo ikke bedømme det Forhold, her er Tale om, ud fra det enkelte Individts særlige Interesse, man maa bedømme det ud fra de Samfundshensyn, der skulde varetages.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at Lovforslaget var overflødigt, fordi man jo kunde vedtage en Bestemmelse i det Lovforslag, der i Aftes vedtoges i Landstinget i en anden Skikkelse, end det havde faaet her i Folketinget; derved vilde man kunne opretholde indtil 15. Juli den Bestemmelse, her er Tale om. Ja, men denne Tidsfrist tilfredsstiller ikke os, vi mener, den er for kort, og derfor foreslaar vi, at Loven skal have Gyldighed til og med December Termins Udløb.

Krag: I Virkeligheden er, naar man undersøger Sparekassernes Regnskaber for Marts Maaned, Forholdet det, at der er foregaaet et Nettoudtræk af Sparekasserne paa ca. 5 Mill. Kr. Med de Rentetilskrivninger, der finder Sted ved Udgangen af Marts Maaned, vil Resultatet af den samlede Indlaanssum med Tilskrivning af Renter minus det udtrukne blive en Stigning paa 1,2 Mill. Kr.; men det berører jo slet ikke Rigtigheden af den Paastand, at der i denne Maaned er foregaaet et saadant Udtræk. Jeg vil gøre opmærksom paa, at saa længe Konverteringshaabet var levende i Befolkningen, saa længe de 4 pCt. Obligationer stod i en Kurs af 95—96, var Fristelsen til at købe Obligationer for derved at opnaa 4 pCt., naar man opnaaede 3½ pCt. i Sparekasserne, ringe, men efter at Konverteringshaabet er begravet i Januar Maaned, og Følgen deraf er blevet et Kursfald, hvorefter man kan købe en 4 pCt. fuldt ud betryggende Obligation til Kurs 80 og derigennem opnaa en Rente af 5 pCt. af sine Penge, er Sparekasserne med Hensyn til Udtrækningsmulighederne ganske anderledes vanskeligt